

Jókai Mór:

A tengerszem tündére

(Részlet az elbeszélésből)

Van a Székelyföldnek egy csendes, emberlaktalan völgye, hol semmi hang a vad madár kiáltásán s az örökké élő zuhatagon kívül nem zavarja a napvilágos éjfélt.

Fejsze sohasem irtotta ezeket a roppant fákat, vadász sohasem hajszolta az otthonos vadakat itt. A messze-messze sejthető, nem is látható múltig szent volt e völgynek járása minden ivadék előtt.

Az időtlen idők óta egymásra dültek a vén fák, ott korhadtak, földdé váltak s a rohából új fa nőtt ki, az is száz meg száz évig nőtt a szép csillagocskák felé törve, azután azt is megrázta az idő és a féreg, az is ledült és senki sem vette azt számba. A rothadt fák egészen tele temették a mély vízmosási árkot, melyben a bérci patak zuhog oly vígan, s most, midőn a porlott fákat benőtte a fű, moha és erdei virág, úgy tetszik, mintha a patak itt-amott a föld alá bújna s másutt ismét előjönne.